Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 8. Warszawa, dnia 25 marca 1929 r. Rok XI.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr., z przesyłką zwyczajną 90 gr., poleconą 1 zł. 40 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr., tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 151-67, tel. Administracji Min. Sk. 84-26.
Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego„ Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał II-gi r. b., która wynosi z przesyłką pocztową zł. 6.00.

Organizacja władz.

85.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 lutego 1929 r.

w sprawie zmian w organizacji ewidencyj katastru podatku gruntowego w okręgu administracyjnym izby skarbowej we Lwowie.

Na zasadzie art. 7 ustawy z dnia 8 kwietnia 1919 r. w przedmiocie objęcia przez Ministerstwo Skarbu administracji skarbowej na ziemiach polskich, które wchodziły w skład b. monarchji austrjacko-węgierskiej (Dz. P. P. P. Nr. 31, poz. 261) oraz art. 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391) zarządzam co następuje:

§ 1. Zwija się ewidencję katastru podatku gruntowego w Birczy, a jej agendy przekazuje się ewidencji katastru podatku gruntowego w Dobromilu.

§ 2. Zwija się ewidencję katastru podatku gruntowego w Bukowsku a jej agendy przekazuje

się ewidencji katastru podatku gruntowego w Sanoku.

§ 3. Zwija się ewidencję katastru podatku gruntowego w Busku a jej agendy przekazuje się ewidencji katastru podatku gruntowego w Kamionce Strumiłowej.

§ 4. Zwija się ewidencję katastru podatku gruntowego w Baligrodzie a jej agendy przekazuje się ewidencji katastru podatku gruntowego w Lisku.

§ 5. Zwija się ewidencję katastru podatku gruntowego w Haliczu, a jej agendy przekazuje się ewidencji katastru podatku gruntowego w Stanisławowie.

§ 6. Zwija się ewidencję katastru podatku gruntowego w Ustrzykach Dolnych a jej agendy przekazuje się ewidencji katastru podatku gruntowego w Lisku.

§ 7. Zwija się ewidencję katastru podatku gruntowego w Żurawnie a jej agendy przekazuje się ewidencji katastru podatku gruntowego w Żydaczowie.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1929 r.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U. R. P. Nr. 14 z dn. 13 marca 1929 r. poz. 122).

86.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Mysłowicach została utworzona na lotnisku w Katowicach Ekspozytura Urzędu Celnego w Katowicach.

Do zakresu działania ekspozytury należy odprawa osobowa podróżnych oraz przyjmowanie i przekazywanie przesyłek zagranicznych. Ostateczną odprawę celną towarów dokonywać będzie tak w przywozie, jakoteż w wywozie Urząd Celny w Katowicach.

(Monitor Polski Nr. 59 z dnia 12 marca 1929 r.).

87.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Poznaniu został przeniesiony urząd celny z Kębłowa do Obry, powiat Wolsztyn.

W związku z tem zmieniona została dotychczasowa nazwa: Urząd Celny II kl. w Kębłowie na Urząd Celny II kl. w Obrzy.

(Monitor Polski Nr. 59 z dnia 12 marca 1929 r.).

Podatki bezpośrednie.

88.

OKÓLNIK Nr. 260 L. D. V. 784/4.

Do wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych Podatków i Opłat Skarbowych.

Nawiązując do części 1 p. 3 okólnika z dn. 30 listopada 1928 r. L. D. V. 8636 4 28, Ministerstwo Skarbu upoważnia Izby Skarbowe (Śląski Urząd Wojewódzki) do zezwalania właścicielom składów aptecznych (droguerji) na nabywanie na rok 1929 świadectw przemysłowych III kategorji handlowej, o ile obrót tych składów w r. 1927 nie przewyższał kwoty 30.000 zł., a sprzedaż towarów pochodzenia niekrajowego ograniczona jest do środków leczniczych, niewyrabianych w kraju. W razie wątpliwości należy odnośne podania przedstawić do decyzji Ministerstwa Skarbu.

Warszawa, dn. 19 lutego 1929 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko*

89.

OKÓLNIK 268 L. D. V. 88/4/29.

Do wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach i wszystkich Urzędów Skarbowych Podatków i Opłat Skarbowych.

W uzupełnieniu okólnika Nr. 263 z dnia 30 listopada 1928 r. L. D. V. 8636/4 Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że wymienione w części II punkt 3 tego okónika zakłady gastronomiczne mogą być prowadzone na podstawie świadectwa przemysłowego III kat. handlowej pod warunkami tym okólnikiem przewidzianemi nawet i w tych wypadkach, gdy prócz piwa sprzedają również moszcz winny i miód pochodzenia krajowego zawierający do 2½% alkoholu.

Warszawa, dn. 12 lutego 1929 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko*

Opłaty stemplowe.

90.

OKÓLNIK L. D. V. 395/6/29.

Stowarzyszenia Dozoru Kotłów — opłaty stemplowe.

Do wszystkich Izb Skarbowych, do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, do Urzędów Opłat Stemplowych oraz do tych Urzędów Skarbowych Podatków i Opłat Skarbowych, którym jest poruczony wymiar opłat stemplowych.

Rachunki oraz pokwitowania, wystawiane przez stowarzyszenia dozoru kotłów, a tyczące się **opłat** za dozór nad kotłami, będącemi bądź własnością członka stowarzyszenia bądź innej osoby, które to opłaty, w wysokości ustalonej zgóry przez władzę państwową, pobierane są na mocy art. 4 ustawy z dnia 31 maja 1921 r. o nadzorze nad kotłami parowemi (Dz. U. R. P. Nr. 50 poz. 303) — są **wolne** od opłaty stemplowej. W myśl bowiem powołanej ustawy wszystkie kotły parowe podlegają nadzorowi (art. 1), a nadzór ten, o ile nie jest wykonywany przez władzę państwową, jest zlecony stowarzyszeniom właścicieli kotłów parowych (art. 3), które już na podstawie tego zlecenia są obowiązane nadzór wykonywać. Nie przychodzi więc do skutku umowa między właścicielem kotła a stowarzyszeniem o wykonywanie dozoru, a wobec tego rachunki i pokwitowania, o których mowa, nie należą do pism stwierdzających „wykonanie umowy o świadczenie usług" (art. 90, ustęp drugi, u. o. s.). Pokwitowania, nawet gdy były poprzedzone rachunkiem, są wolne od opłaty, a mianowicie na mocy art. 137 (punktu 6) u. o. s.

Do opłat za dozór należą: składka członkowska, wpisowe za kocioł nowozgłoszony, należność za odbiór techniczny kotła, za tabliczkę kotłową oraz za książkę kotłową.

O ile rachunki lub pokwitowania, o których mowa, stwierdzają **oprócz** opłat za dozór nad kotłami należności za czynności innego rodzaju (np. za ekspertyzy techniczne), jak również, gdy rachunek lub pokwitowanie tyczy się **wyłącznie** takich należności, to podlega on opłacie stemplowej według zasad ogólnych. W przypadku, gdy rachunek lub pokwitowanie stwierdza, oprócz opłat za dozór, należności innego rodzaju, za podstawę wymiaru opłaty przyjmuje się jedynie kwotę tych ostatnich należności.

Warszawa, dn. 8 lutego 1929 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko*

91.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. Nr. 98, poz. 570).
r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 715).

205. *(Art. 96, 97 i 136).* W razie pisemnego stwierdzenia wpłaty lub wypłaty z tytułu ubezpieczenia, zwolnionego od opłaty stemplowej na mocy art. 97, nie należy się opłata ani w myśl art. 96, ani w myśl art. 136. Ustęp bowiem trzeci art. 136 wyłącza ze swego zakresu pokwitowania wpłat lub wypłat, wymienionych w art. 96, a zatem pokwitowania wszelkich wpłat, przyjętych przez zakłady ubezpieczeń z tytułu stosunków ubezpieczeniowych oraz wszelkich wypłat, dokonanych przez te zakłady z tegoż tytułu (L. D. V. 2197/6/29).

Podatki konsumcyjne.

92.

OKÓLNIK L. D. VI. 716/2/29

w sprawie okólnika z dn. 21.II. 1927 r. L. 2053 DAM/WC. o zanikach drogowych spirytusu.

Do wszystkich Izb Skarbowych (Wydział IV) i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Wskutek wątpliwości podniesionych przez niektóre Izby Skarbowe oraz strony zainteresowane wyjaśnia się, że z uwagi na postanowienia § 484 rozp. Min. Skarbu z 7.II 1928 r. (Dz. Ust. Nr. 60 poz. 556) okólnik tut. z dn. 21 lutego 1927 r. L. 2053/DAM/WC. wydany w sprawie ubytków drogowych, która odmiennie została uregulowana w §§ 36 i 43 powołanego rozporządzenia — przestał obowiązywać.

Warszawa, dn. 26 lutego 1929 r.

Kierownik Departamentu:
(—) *A. Krahelski.*

93.

OKÓLNIK L. D. VI. 38/K. T./29

w sprawie cen inwentarzowych na narzędzia i przyrządy miernicze.

Do Izby Skarbowej — Wydział IV w Lublinie.

Załatwiając sprawozdanie z dnia 8 stycznia r. b. L. IV/22611/28, wyznacza się następujące ceny inwentarzowe na wymienione niżej przyrządy i narzędzia miernicze:

1) Cukromierze firmy Kapellera o skali wyższej lub niższej po 3 zł. o ile są uwierzytelnione w Polsce po 5 zł.

2) Areometry Beaumé po 3 zł., uwierzytelnione w Polsce po 5 zł.

3) Alkoholomierze Trallesa po 3 zł., uwierzytelnione w Polsce po 5 zł.

4) Alkoholomierze firmy Berent i Plewiński po 3 zł., o ile zaś są uwierzytelnione w Polsce — cena ta sama, jak za akoholomierze Techniki Gorzelniczej tegoż typu.

5) Ciepłomierze firmy Kapellera o skali do 100° C albo do 80° R z podziałką co 1 stop. po 2 zł., uwierzytelnione w Polsce po 3 zł.

6) Plombownice firmy „Inż. Chromiński" po 82 zł.

7) Tablice redukcyjne w języku niemieckim do alkoholomierzy (nieoprawne) po 50 gr.

8) Tablice redukcyjne w języku polskim do cukromierzy po 10 gr.

9) Aparat kontrolno-mierniczy Dolaińskiego 600 zł.

10) Płaszcz cynkowy do tegoż aparatu 60 zł.

11) Płyta postumentowa do tegoż aparatu 40 zł.

Co dotyczy przyrządów do badania piwa nabytych z polecenia Ministerstwa Skarbu przez Izby Skarbowe, ceny na nie i ich części należy przyjąć według ceny kupna.

Nadmienia się, że narzędzia miernicze, nie posiadające cechy Głównego Urzędu Miar lub urzędów jemu podwładnych, nie mogą być używane do czynności urzędowych.

Warszawa, dn. 25 lutego 1929 r.

Kierownik Departamentu:
(—) *A. Krahelski*

Monopol tytoniowy.

94.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 stycznia 1929 r.

w sprawie udzielania zezwoleń na sprzedaż wyrobów tytoniowych specjalnych i importowanych.

Na podstawie art. 13 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządzam co następuje:

§ 1. Zezwoleń na sprzedaż wyrobów tytoniowych specjalnych udzielać będą na prośby interesowanych koncesjonarjuszy władze skarbowe II instancji (izby skarbowe i śląski urząd wojewódzki — wydział skarbowy) — według swobodnego uznania — tylko samoistnym sklepom tytoniowym, o ile odległość tych sklepów od sąsiednich sklepów, posiadających już takie upoważnienie, nie jest mniejszą, jak 150 metrów przy głównych, najruchliwszych ulicach i placach, względnie 200 metrów przy innych ulicach i placach w miastach o ludności powyżej 100.000 mieszkańców, — a 100 metrów (na całym obszarze) w miastach o ludności mnieiszej. Te same władze udzielają zezwoleń domowym sprzedażom wyrobów tytoniowych na rozprzedaż papierosów i cygar, objętych taryfą specjalnych wyrobów tytoniowych.

Na wyjątki zezwalać może Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego na odpowiednie wnioski właściwych władz skarbowych II instancji.

Zezwolenia na sprzedaż powyższych wyrobów udzielane będą na czas nieograniczony z zastrzeżeniem, że mogą być każdocześnie bez podania powodów za 3 miesięcznem uprzedniem wypowiedzeniem odwołane.

§ 2. Wyroby tytoniowe improtowane (zagraniczne) sprzedają zasadniczo tylko skarbowe zakłady sprzedaży (sklepy Polskiego Monopolu Tytoniowego).

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego może w wyjątkowych wypadkach — na stosowny wniosek władzy skarbowej II-ej instancji zezwolić na sprzedaż wyrobów tytoniowych importowanych koncesjonarjuszowi, posiadającemu już zezwolenie na sprzedaż specjalnych wyrobów tytoniowych.

§ 3. W razie potrzeby Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego może zobowiązać — pod rygorem utraty koncesji — koncesjonowane przedsiębiorstwa sprzedaży wyrobów tytoniowych taryfy ogólnej do prowadzenia sprzedaży wyrobów specjalnych, ewentualnie i importowanych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1929 r. Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie postanowienia, wydane w sprawach unormowanych niniejszem rozporządzeniem a z niem sprzeczne.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz*

(Dz. U. R. P. z dnia 9 marca 1929 r. Nr. 13, poz. 111).

Monopol Spirytusowy.

95.

OKÓLNIK ZEWNĘTRZNY Nr. 21 II

w sprawie zmiany opłaty rektyfikacyjnej.

Do wszystkich Izb Skarobwych Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach, wszystkich Urzędów Akcyz i Monopolów Państwowych i wszystkich rektyfikacyj samoistnych, z któremi istnieje umowa rektyfikacyjna z 1928 r.

Stosownie do poniżej podanego obliczenia i w myśl § 37 obecnie obowiązującej umowy rektyfikacyjnej, Dyrekcja Państwowego Monopolu Spi-

rytusowego zarządza zwyżkę opłat rektyfikacyjnych za oczyszczanie spirytusu w rektyfikacjach samoistnych o 21,13% w porównaniu ze stawkami obowiązującemi do dn. 31.III. 1927 r. (okólnik Nr. 27/III).

Opłaty rektyfikacyjne, które należy stosować w rozliczeniach miesięcznych, począwszy od dnia 1 lipca 1928 r., będą wynosiły:

Opłata rektyfikacyjna do dnia 31.III. 1927 r.	Opłata rektyfikacyjna od dnia I.VII. 1928 r.
zł. 11.29	zł. 13.68
„ 10.16	„ 12.31
„ 9.87	„ 11.96
„ 6.76	„ 8.19

Równocześnie anuluje się Okólniki Nr. 26/II z dnia 23.IV. 1927 r. i Nr. 27/III z dnia 5.V. 1928 r.

Obliczenie.

Pismo Inspektora Pracy I-go Okręgu w Warszawie z dnia 23-go lipca 1928 r. L. 2106 stwierdza, że na terenie warszawskim płace robotników niewykwalifikowanych placowych w przemyśle rektyfikacyjnym wynosiły średnio zł. 6,26. W okólniku z dnia 23 stycznia 1926 r. Nr. 2/II ustalono płace takiegoż robotnika na 4,50 do 5,50 zł. średnio na 5 zł. Zwyżka zatem płacy wyniosła 25,2%. Ponieważ zaś część wydatków rektyfikacji zależnych od cen robocizny, przyjęto do kalkulacji w wysokości 38,17% opłaty rektyfikacyjnej (§ 37 p. 1 umowy), zatem zwyżka kosztów powstałych z tego powodu wynosi:

$$\frac{25,2 \times 38,17}{100} = 9,6\%$$

Wiadomości Statystyczne Głównego Urzędu Statystycznego zeszyt 12 z 20 czerwca r. b. podają, że cena węgla dąbrowieckiego grubego wynosi zł. 35,30 za tonnę, górnośląskiego zaś — 36 zł. Do kalkulacji opłaty rektyfikacyjnej przyjęto cenę orzecha I, którego cena w Zagłębiu Dąbrowieckiem stanowiła 86,11% ceny węgla grubego, cena zaś orzecha górnośląskiego równała się cenie węgla grubego. Ceny zatem orzecha I w przeliczeniu wynoszą:

a) Dąbrowieckiego $\frac{35,30 \times 86,11}{100}$ = 30 zł. 40 gr.

b) Górnośląskiego . . . . . . 36 zł

średnio . . . 33 zł. 20 gr.

Przewóz od stacji Dąbrowa Górnicza do stacji Warszawa Główna wynosi 15 zł. 20 gr. za tonnę (Taryfa Towarowa Dyrekcji K. P. na r. 1928), tonna zatem węgla loco Warszawa kosztuje:

33 zł. 20 gr. + 15 zł. 20 gr. = 48 zł. 40 gr.

Zwyżka zatem ceny węgla wyniosła:

48 zł. 40 gr. — 32 zł. 94 gr. = 15 zł. 46 gr.

co stanowi 46,93%.

Ponieważ część wydatków rektyfikacji, zależnych od ceny węgla, przyjęto do kalkulacji wysokości 23.16% (§ 37 p. 2 umowy), zatem zwyżka kosztów z tego tytułu wynosi:

$$\frac{46.93 \times 23.16}{100} = 10.87\%$$

Opłaty patentowe, akcyzowe i inne zostały podwyższone o 10% (okónik Ministerstwa Skarbu z dnia 9.VII.26 r. L. 10488/B 26). Ponieważ opłaty te przyjęto do kalkulacji w wysokości 6.67%, zatem zwyżka kosztów z tego tytułu dla rektyfikacji wynosi 0.66%.

W myśl powyższego:

1) koszty z tytułu płac robocizny zwiększyły się o 9.60%
2) koszty z tytułu cen węgla zwiększyły się o 10.87%
3) koszty z tytułu wysokości podatków zwiększyły się o 0.66%

Razem 21.13%

Warszawa, dnia 13 sierpnia 1928 r.

Dyrektor:
(—) *J. Kuroczycki.*

OKÓLNIK ZEWNĘTRZNY Nr. 22/VII

w sprawie nadsyłania dyspozycji kasowych na kampanję 1928/29 r.

Do wszystkich gorzelni.

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego przesyła w załączeniu dyspozycję kasową na nadchodzącą kampanję gorzelniczą 1928/29 r.

Załączoną dyspozycję, po dokładnem wypełnieniu i zaopatrzeniu własnoręcznym podpisem właściciela spirytusu, oraz poświadczeniu przez odnośny Urząd Akcyz i Monopolów Państwowych, należy przesłać do Dyrekcji P. M. S. — Wydział VII w Warszawie, ul. Leszno Nr. 1 najpóźniej do 30 września r. b.

Późniejsze nadesłanie dyspozycji z konieczności wywoła opóźnienie przekazów, za co Dyrekcja odpowiedzialności przyjmować nie będzie.

Dyspoycja kasowa winna być wydaną na całą kampanję. Różnorodne, odrębne dyspozycje przekazowe nadsyłane w ciągu kampanji, uwzględniane nie będą.

W końcu Dyrekcja P. M. S. zaznacza, że moc prawną posiada jedynie poświadczona przez właściwą władzę skarbową i opatrzona pieczęcią urzędową dyspozycja kasowa i tylko na przeciąg tej kampanji gorzelniczej, na którą została wydaną.

W wyjątkowych wypadkach poświadczenie podpisu uskutecznić mogą: rejent, wzgl. władza gminna; nie zwalnia to jednak właściciela spirytusu od obowiązku uzyskania w Urzędzie Akcyz i Monopolów poświadczenia, stwierdzającego czyją własność stanowić będzie wyprodukowany w kampanji 1928/29 r. spirytus.

Warszawa, dnia 3 września 1928 r.

Dyrektor:
(—) *J. Kuroczycki.*

1 załącznik.

Kampanja 1928/29 r.

. . , . . dnia . . . . . 192 r.
Gorzelnia . . . .
Województwo . . . Powiat . . .
Poczta . . . St. kolejowa . . .
Adres telegraficzny . . . .
Adres, pod którym należy wysyłać korespondencję . . . .
. . . .

a) Właściciel gorzelni
Nazwisko i imię . . . .
b) Plenipotent gorzelni
Nazwisko i imię . . . .
Jeżeli gorzelnia jest wydzierżawiona
a) Dzierżawca
Nazwisko i imię . . . .
b) Plenipotent
Nazwisko i imię . . . .

Do Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.
Warszawa, ul. Leszno Nr. 1.

Gorzelnia w . . . .
w osobie właściciela, dzierżawcy, plenipotenta (niepotrzebne wykreślić).
. . . .

prosi Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego, aby wszystkie należności za dostarczany spirytus, na poczet przyznanego jej kontyngentu zakupu w kampanji 1928/29 r., były przekazywane: . . . . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Podpis: . . . . .

UWAGA: Przy wypisywaniu dyspozycji należy dokładnie wyszczególnić komu, dokąd i jak wypłacać pieniądze, a więc: podać przedewszystkiem imię i nazwisko osoby (względnie nazwę firmy), mającej otrzymywać należności za wyprodukowany spirytus, dalej sposób wypłaty, t. j. osobiście w Kasie D. P. M. S., przekazem przez P. K. O. na konto P. K. O., Nr. . . . (celem uniknięcia pomyłki należy załączyć posiadany blankiet nadawczy P. K. O.), do Banku . . . (podać dokładną nazwę i adres Banku).

Urząd akcyz i Monopolów w . . . .
zaświadcza niniejszym własnoręczność podpisu p. . . . .
oraz że podpisany jest właścicielem plenipotentem, dzierżawcą (niepotrzebne wykreślić
gorzelni w . . . .
mającym prawo odbioru należności za wyprodukowany spirytus z wyżej wymienionej gorzelni stosownie do przedstawionego aktu

Pieczęć urzędowa

Miejscowość i data . . .

Podpis Naczelnika Urzędu Akcyz i Monopolów:

UWAGA: D. P. M. S. prosi o zwrócenie specjalnej uwagi na ścisłe wypełnienie rubryki, stwierdzającej, czyją własność stanowi wyprodukowany w kamp. bież. spirytus (właściciela czy dzierżawcy gorzelni).

OKÓLNIK ZEWNĘTRZNY Nr. 23 II

w sprawie zaniku składowego dla spirytusu skażonego ogólnym środkiem.

Do Izb Skarbowych — Wydział IV, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego — Wydział Skarbowy, oraz Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Ministerstwo Skarbu w piśmie z dnia 15 września 1928 r. L. D. VI. 8370/2/28 wyjaśniło, „że rektyfikacji, jako zakładowi denaturacyjnemu, przysługuje, po myśli § 34 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 lutego r. b. (Dz. U. R. P. Nr. 60 poz. 556), zanik magazynowy także od spirytusu, skażonego środkiem ogólnym.

Ponieważ do denaturacji używa się przeważnie surówkę, przeto należy przyjąć takie normy zaniku magazynowego, jakie stosuje się do surówki, t. j. 0,002 względnie 0.006% dziennie w zależności od naczyń, w jakich denaturat przechowuje się".

Powyższe podaje się do wiadomości i stosowania.

Warszawa, dnia 26 września 1928 r.

Dyrektor:
(—) J. Kuroczycki

OKÓLNIK ZEWNĘTRZNY Nr. 24 II

w sprawie rejestracji wódek gatunkowych.

Do Izb Skarbowych, Wydział IV, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego, Wydział Skarbowy oraz Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego podaje do wiadomości i powiadomienia fabrykantów wódek gatunkowch, iż z wyrabianych przez prywatne fabryki wyrobów tego samego gatunku, różniących się jedynie stopniowością w granicach od 16 do 45°, podlega obowiązkowi rejestrowania tylko jeden z tych wyrobów, posiadający określoną moc, inne zaś wyroby tegoż gatunku o innej mocy obowiązkowi rejestrowania nie podlegają.

Warszawa, dnia 9 października 1928 r.

Dyrektor:
(—) J. Kuroczycki

OKÓLNIK ZEWNĘTRZNY Nr. 25/Dyr.

Nadwyżki szkła w Państwowych Wytwórniach Wódek.

Do Izb Skarbowych (Wydział IV), Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów, Państwowych Wytwórni Wódek oraz Wydziałów i Działu Inspekcyjnego D. P. M. S.

W sprawozdaniach z rewizyi, dokonywanych w Państwowych Wytwórniach Wódek, stale powtarza się stwierdzanie nadwyżek butelek w porównaniu z zapisami książkowemi.

Tego rodzaju nadwyżki przy prawidłowej gospodarce są wyłączone, pochodzą zaś stąd, że, wbrew postanowieniom § 70 Przepisów Techniczno-Gospodarczych oraz §§ 127 i 155 p. 4 Przepisów Rachunkowo-Kasowych, nadwyżek, ujawnionych przy użyciu nowego szkła do nalewu, nie wpisuje się na przychód do księgi butelek. W ten sposób Wytwórnie, posiadając do dyspozycji ilości butelek większe, aniżeli zostały od dostawców przyjęte, jako zdatne do użytku, mają możność mniej oszczędnego obchodzenia się ze szkłem, a ustalone przez D. P. M. S. normy stłuczek, nawet w razie ich przekroczenia, nie mogą być ściśle przy rewizjach stwierdzone i gospodarka taka może narażać Skarb Państwa na straty.

Cele musunięcia tego niepożądanego zjawiska, Dyrekcja P. M. S. zarządza, co następuje:

Ponieważ, zgodnie z § 14 p. 4 Rozp. Min. Skarbu z dnia 18.XII. 1925 r. o współdziałaniu urzędników w nadzorze nad przedsiębiorstwami i zakładami D. P. M. S., oraz § 15 p. 4 Przepisów Rachunkowo-Kasowych D. P .M. S., prawidłowe zapisywanie nadwyżek szkła nowego jest jedną z zasadniczych czynności rewizyjnych stałego dozoru akcyzowego przy Państwowych Wytwórniach Wódek, przeto Dyrekcja P. M. S. uprasza Izby Skarbowe (Wydz. IV) o zwrócenie uwagi podległym organom akcyzowym, aby ten dział gospodarki Państwowych Wytwórni Wódek poddawały jaknajściślejszej kontroli.

Kierownikom Państwowych Wytwórni Wódek poleca się jednocześnie zawiadomiać we właściwym czasie stały dozór akcyzowy o każdej partii nowego szkła, branej do nalewu, celem umożliwienia urzędnikom akcyzowym należytej kontroli.

Warszawa, dnia 15 października 1928 r.

Dyrektor:
(—) J. Kuroczycki

OKÓLNIK ZEWNĘTRZNY Nr. 26/IV

w sprawie odstępowania pracownikom PWW. (Państw. Rektyfikacyi) i urzędnikom Kontroli Skarbowej przy PWW. (Państw. Rektyfikacyj) na opał — 50% skrzyń wycofanych z obiegu.

Do Izb Skarbowych — Wydział IV Śląskieg Urzędu Wojewódzkiego — Wydział Skarbowy, Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych oraz Państwowych Wytwórni Wódek i Państwowej Rektyfikacji w Toruniu.

Dyrekcja P. M. S. zezwala niniejszem na odstępowanie pracownikom Państwowych Wytwórni Wódek (Państw. Rektyfikacji) i urzędnikom Kontroli Skarbowej przy P. W. W. (Państwowych Rektyfikacjach) na opał starych skrzyń, wycofanych z obiegu i sprzedawanych z przetargu w myśl pisma okólnego z dnia 13 stycznia r. b. L. 1095/IV. A. 3.

Skrzynie takie winny być odstępowane pracownikom i urzędnikom skarbowm po cenach uzyskanych na przetargu ,przyczem ilość skrzyń, przeznaczonych do odstąpienia pracownikom D. P. M. S. i urzędnikom skarbowym w P. W. W. (Państw. Rektyfikacjach), nie może przekraczać 50% ogólnej ilości sprzedawanej z przetargu.

Warszawa, dnia 30 października 1928 r.

Dyrektor:
(—) J. Kuroczycki

OKÓLNIK ZEWNĘTRZNY Nr. 27/III

w sprawie dostarczenia gorzelniom beczek do przewozu spirytusu.

Do wszystkich gorzelni rolniczych, przemysłowych i drożdżowych.

Zgodnie z art. 8 ustep 1 Ustawy o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 32/1927 r., poz. 289) odstawę spirytusu z gorzelni do wyznaczonej przez D. P. M. S. rektyfikacji lub składu uskutecznia przedsiębiorca gorzelni **w swoich naczyniach metalowych.**

W celu dania możności przedsiębiorcom gorzelni stopniowego zaopatrzenia się we własne naczynia metalowe — D. P. M. S., w myśl art. 8 ust. 2 Ustawy o monopolu spirytusowym wypożyczyła dotychczas przedsiębiorcom gorzelni, na ich życzenie, własne beczki, a nawet zainicjowała w swoim czasie sprzedaż swych beczek przedsiębiorcom gorzelni na warunkach ulgowych.

Z powodu zmniejszenia się ilości beczek posiadanych przez D. P. M. S., a wolnych do dyspozycji — D. P. M. S. uprzedza przedsiębiorców gorzelni, iż w bieżącej kampanji nie będzie mogła wypożyczać, tak jak dotychczas, swych beczek n ażądanie gorzelni.

W interesie przedsiębiorców gorzelni leży zatem, o ile tego dotychczas ni euczynili, jaknajśpieszniejsze zaopatrzenie się w niezbędną ilość własnych naczyń metalowych, potrzebnych im do dostawy spirytusu z gorzelni.

Warszawa, dnia 30 października 1928 r.

Dyrektor:
(—) J. Kuroczycki

OKÓLNIK ZEWNĘTRZNY Nr. 28/III

dotyczący kosztów przewozu za próżne beczki dla gorzelń, tudzież za obrót próżnych cystern.

Do Państwowych i Prywatnych Rektyfikacyj Spirytusu oraz Państwowych Wytwórni Wódek.

Ponieważ koszty przewozu kolejowego wszelkich naczyń, używanych do transportu spirytusu z gorzelni ponosi Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego, zarządza się, co następuje:

Wszelkie koszty kolejowe za przewóz próżnych beczek, wysyłanych do gorzelń, bez względu na to, czy beczki te stanowić będą własność gorzelni, czy też rektyfikacji lub wytwórni wódek, **opłacane być winny przez rektyfikacje, względnie wytwórnie** na rachunek Dyrekcji P. M. S. To samo odnosi się również do obrotu próżnemi cysternami kolejowemi, wysyłanemi bądź do gorzelń, lub też do innych przedsiębiorstw.

Wtórniki listów przewozowych, stanowiące dowód wyłożonych sum, należy nadsyłać do Wydziału III-go Dyrekcji P. M. S. zbiorowo przy wykazach conajmniej raz na miesiąc, — o ile chodzi o mniejsze ilości, zaś przy większych ilościach — co dekadę, celem uznania rachunku rektyfikacji, względnie wytwórni. Ogólną sumę, wyłożoną w ciągu miesiąca za przewóz próżnych naczyń, likwidować należy w rozliczeniu miesięcznem.

Ponieważ na zasadzie dawniejszych zarządzeń rektyfikacje względnie wytwórnie opłacają na r-k D. P. M. S. wszelkie koszty przewozowe:

1) za **odbierane** transporty spirytusu bądź z gorzelni, bądź z tranzlokacji,

zaś na zasadzie niniejszego okólnika opłacać będą również wszelkie koszty przewozowe,

2) za **wysyłane** próżne naczynia,

wobec tego całkowite rozliczenie frachtów koncentrować się będzie w ręku rektyfikacji, względnie wytwórni.

Jako termin, od którego znajduje zastosowanie powyższy jednolity system opłacania kosztów przewozowych, ustala się dzień **1 grudnia 1928 r.**

Jednocześnie Dyrekcja P. M. S. zwraca uwagę na to, że wszystkie transporty próżnych beczek należy wysyłać przesyłkami drobnicowemi i opłacać przewóz według taryfy ulgowej VII-a. Również wysyłka próżnych cytern uskuteczniana być winna za taryfą ulgową, t. j. po 3 grosze za kilometr.

Warszawa, dnia 30 listopada 1928 r.

Dyrektor:
(—) *J. Kuroczycki.*

OKÓLNIK ZEWNĘTRZNY Nr. 29/II

w sprawie numeracji świadectw przewozowch dla przedsiębiorstw Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Do Izb Skarbowych, Wydział IV Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego, Wydział Skarbowy, Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych oraz Państwowych Wytwórni Wódek.

W myśl ust. 5 § 396 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 7 lutego r. b. (Dz. U. R. P. Nr. 60 poz. 556) tylko prywatne przedsiębiorstwa mają składać właściwemu U. S. A. M. zeszyty druków świadectw przewozowych do zaświadczenia. Zaświadczenie zaś zeszytów druków świadectw przewozowych dla przedsiębiorstw monopolowych należy do obowiązków Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Celem ujednostajnienia postępowania przy zaopatrywaniu przedsiębiorstw monopolowych w zeszyty świadectw przewozowych, Dyrekcja P. M. S. podaje do wiadomości i stosowania co następuje:

1) Zeszyty nieponumerowanych świadectw przewozowych po 100 i 50 sztuk będą wysyłane Państwowym Wytwórniom Wódek przez Wydział V Dyrekcji P. M. S. w ilościach przez Wytwórnie zapotrzebowanych, przyczem zapotrzebowania winny być nadsyłane zawczasu w obliczeniu na okres roczny.

Wydział V dostarczy również Wytwórniom odpowiednie numeratory.

2) Otrzymane świadectwa przewozowe Państwowe Wytwórnie Wódek zaopatrzą w numery porządkowe, poczynając od numeru pierwszego w sposób następujący: „Nr. 1231/X/1928", przyczem pierwsza liczba oznacza numer porządkowy, cyfra rzymska — numer Wytwórni, a liczba ostatnia — rok, na który świadectwa przewozowe są przeznaczone, numer ten należy wystawić trzykrotnie na świadectwie, na wtórniku oraz na grzbiecie. Zeszyty świadectw przewozowych należy pozatem ostemplować i oparafować w sposób wskazany w ust. 4 § 396.

3) Zeszyty ponumerowanych i ostemplowanych świadectw przewozowych Wytwórnie przydzielać będą podległym sobie hurtowniom tak państwowym jak i komisowym w zależności od obrotów, pozostawiając dla siebie świadectwa przewozowe, oznaczone począwszy od numeru pierwszego, i przydzielając hurtowniom numery następne, jak naprzykład: wytwórnia od 1 do 1000; komisowa hurtow. w Równem — od 1001 — 1500 i t. d.

W razie wyrozchodowania zarezerwowanych dla siebie ilości ponumerowanych świadectw przewozowych, ewentualnie przy dalszych zapotrzebowaniach hurtowni na świadectwa przewozowe, Wytwórnia winna rozpoczynać numeracje świadectw, poczynając od numeru następującego po ostatnim użytym na numerację świadectw, tak np. o ile ostatni numer przedtem ponumerowanych świadectw był 9000, to numerację należy rozpoczynać od Nr. 9001, a nie od końcowego numeru świadectw, przydzielonych przedtem danemu przedsiębiorstwu.

4) Wytwórnie prowadzić mają rejestr wydanych zeszytów świadectw przewozowych, zaznaczając w nim numer porządkowy zeszytu, komu (wytwórni czy hurtowni i jakiej) zeszyt wydano oraz numery porządkowe świadectw przewozowych, zawartych w zeszycie.

5) Świadectwa przewozowe mogą być używane tylko w ciągu tego roku kalendarzowego, na jaki zostały wydane. Po upływie roku nieużyte zeszyty winny być zwracane Wytwórni, która je wydała.

6) Z początkiem roku należy rozpoczynać numerację świadectw przewozowych, poczynając od numeru pierwszego.

Przy rozsyłaniu hurtowniom ponumerowanych świadectw przewozowych w końcu roku na następny rok kalendarzowy, należy brać za podstawę zużycie świadectw w ostatnim roku. Jeżeli przed upływem roku hurtownia zażąda dodatkowych zeszytów, to, opierając się na przybliżonem miesięcznem zużyciu, należy jej przesłać

taką ilość zeszytów po 100 względnie po 50 świadectw, ażeby po skończonym roku nie pozostawało większych ilości niezużytych świadectw przewozowych.

Warszawa, dnia 13 grudnia 1928 r.

Dyrektor:
(—) *J. Kuroczycki.*

OKÓLNIK ZEWNĘTRZNY Nr. 30/II

w sprawie wypożyczania spirytusu do zalania aparatów mierniczych.

Do wszystkich Izb Skarbowych — Wydział IV Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego, Wydział Skarbowy, Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych oraz Rektyfikacyj i Państwowych Wytwórni Wódek.

W uzupełnieniu ust. 2 § 212 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 lutego r. b. (Dz. U. R. P. Nr. 60 poz. 556) Dyrekcja P. M. S. wyjaśnia, że w razie nieposiadania przez gorzelnie spirytusu, potrzebnego do zalania aparatów kontrolno-mierniczych i niemożności wypożyczenia takowego, z braku zapasów, z gorzelni w pobliżu położonych, spirytus na ten cel może być wypożyczany z rektyfikacyj, do których gorzelnie spirytus dostarczają.

Dla wypożyczenia spirytusu z rektyfikacji, właściciel względnie dzierżawca gorzelni winien dostarczyć zaświadczenie Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopolów Państwowych, w którego obrębie gorzelnia znajduje się, stwierdzające potrzebę wypożyczenia oraz niemożność otrzymania spirytusu z gorzelni w pobliżu położonych.

Wypożyczany spirytus winien być wydawany przez rektyfikację na podstawie zaświadczeń Urzędów Skarbowych, bez wymagania dodatkowych zleceń Dyrekcji P. M. S.

Wypożyczać należy taki gatunek spirytusu, jaki gorzelnia będzie w stanie zwrócić, t. j. dla gorzelni, posiadających ciągłe aparaty (np. Barbeta), z którego będą otrzymywać spirytus oczyszczony, można wypożyczać rektyfikat pierwszego gatunku, w przeciwnym zaś razie wyłącznie surówkę. Wypożyczony spirytus winien być zwrócony przy pierwszej dostawie spirytusu.

Związane z wypożyczeniem spirytusu wydatki ponosi właściciel, względnie dzierżawca gorzelni.

O każdorazowem wypożyczeniu i oddaniu spirytusu Kontrola Skarbowa winna bezzwłocznie i bezpośrednio zawiadomić Dyrekcję P. M. S. Wydział III-ci, podając ilość wypożyczonego, względnie zwróconego spirytusu, gorzelnię i rektyfikację.

Okólniki Dyrekcji P. M. S. z dnia 27 października 1925 r. Nr. 82/II z dnia 12 grudnia 1925 r. Nr. 89/II unieważnia się.

Warszawa, dnia 13 grudnia 1928 r.

Dyrektor:
(—) *J. Kuroczycki.*

OKÓLNIK ZEWNĘTRZNY Nr. 31/IV B.

w sprawie sprzedaży spirytusu skażonego.

Do wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy), Urzędu Akcyz i Monopolów Państwowych, Wytwórni i Hurtowni oraz Hurtowni Komisowych.

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego podaje do wiadomości, że stosownie do treści okólnika zewn. Nr. 16/IV z dnia 4 lipca 1928 r. prawo sprzedaży spirytusu skażonego przez hurtowe przedsiębiorstwa prywatne ustaje z dniem 31 grudnia r. b.

W związku z powyższem, począwszy od dnia 1 stycznia 1929 r., sprzedaży spirytusu skażonego dokonywać będą Wytwórnie i Hurtownie Państwowe oraz hurtownie komisowe i prywatne, z któremi Dyrekcja P. M. S. zawrze umowy na sprzedaż wyrobów monopolowych.

Warszawa, dnia 18 grudnia 1928 r.

Dyrektor:
(—) *J. Kuroczycki.*

O d p i s.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 grudnia 1928 r.

w sprawie cen sprzedażnych wódki luksusowej, wyrobu Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Na mocy art. 20 i 96 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 26 marca 1927 r., o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 32 poz. 289) zarządza się co następuje:

§ 1. Detaliczną cenę sprzedażną wódek monopolowych pod nazwą „luksusowa" w naczyniach 0,75 l. łącznie z butelką ustala się na:
mocy 40° — 6 zł. 50 gr.
mocy 45° — 7 zł. — gr.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego
w miejscu

na sprawozdanie z dnia 3 grudnia 1928 r. L. XXV — 9253/II A/969/Dyr. przesyła się do wiadomości.

Warszawa, dnia 12 grudnia 1928 r.

Kierownik Departamentu:
(—) *A. Krahelski.*

OKÓLNIK ZEWNĘTRZNY Nr. 32/II.

Ceny sprzedażne wódki luksusowej.

Do Izb Skarbowych, Wydział IV Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego, Wydział Skarbowy, Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych oraz Państwowych Wytwórni Wódek i Hurtowni.

Przesyła się do wiadomości i stosowania z nadmienieniem, że ceny hurtowe wynoszą łącznie z butelką:

mocy 40° — 5 zł. 80 gr.
mocy 45° — 6 zł. 25 gr.

Warszawa, dnia 12 grudnia 1928 r.

Dyrektor:
(—) *J. Kuroczycki.*

OKÓLNIK ZEWNĘTRZNY Nr. 33/III

w sprawie prawidłowego pobierania prób spirytusu.

Do wszystkich Rektyfikacyj samoistnych (państwowych i prywatnych), Gorzelń z oddziałami rektyfikacyjnemi i Państwowych Wytwórni Wódek.

Przy badaniach mocy próbek rektyfikatów, nadsyłanych do Laboratorjów Dyrekcji P. M. S. stwierdzono, że moc oznaczona w Laboratorjach różni się dość często od mocy podanej przez wysyłającego próbkę. Różnice te dochodzą niejednokrotnie do trzech, a nawet i więcej dziesiątych stopnia. W przeważającej większości wypadków przyczyną tego zjawiska jest niestaranne względnie nieumiejętne pobieranie próbek rektyfikatów.

Aby rozbieżności oznaczeń mocy poszczególnych próbek tego samego rektyfikatu ograniczyć do możliwych granic, należy:

1) Przystąpić do badania mocy próbki rektyfikatu dopiero wtedy, gdy próbka ta przybierze temperaturę otoczenia.

2) Przeprowadzać badania mocy ściśle według wskazówek wydawnictwa „Alkoholomierz szklany typu urzędowego" Warszawa, Wydawnictwo Techniki Gorzelniczej 1927.

3) Przy pobieraniu próbek postępować ściśle według wskazówek załączonej instrukcji, opracowanej przez Centralne Laboratorjum Chemiczne D. P. M. S., a dotyczącej sposobu pobierania próbek rektyfikatów, przesyłanych do Laboratorjum D. P. M. S.

Dyrekcja P. M. S. zaznacza, że należyte pobieranie próbek odgrywa obecnie szczególnie ważną rolę, a to ze względu na prowadzenie badań metodą Langa. Nieznaczne zanieczyszczenie rektyfikatu w czasie pobierania próbki, nie pozbawiające go cech rektyfikatu I-go gatunku, może silnie obniżyć wytrzymałość tego rektyfikatu na działanie nadmangamianu potasowego.

Warszawa, dnia 31 grudnia 1928 r.

Dyrektor:
(—) *J. Kuroczycki.*

Załącznik do okólnika Zewnętrznego Nr. 33/III.

I N S T R U K C J A

w sprawie pobierania próbek rektyfikatów.

1. Próbki rektyfikatów należy nalewać do specjalnych gąsiorków z doszlifowanemi korkami.

2. Wszystkie próbki muszą być pobierane w 2-ch egzemplarzach, z których jeden wysyła się do Laboratorjum, drugi przechowuje pod nadzorem Kontroli Skarbowej w ciągu 3-ch miesięcy.

3. Przed pobraniem próbki gąsiorek należy starannie wymyć. W tym celu wlewa się do gąsiorka kilkadziesiąt cm³ technicznego kwasu siarkowego, wstrząsa kilkakrotnie gąsiorkiem po zakorkowaniu, wylewa kwas, wlewa niewielką ilość wody, opłókuje nią dokładnie ścianki gąsiorka i wylewa, poczem trzykrotnie przepłókuje się wodą, napełniając nią za każdym razem cały gąsiorek. Tuż przed pobraniem próbki nalewa się trzykrotnie do gąsiorka po kilkaset cm³ rektyfikatu, którego próbkę ma się pobrać, zamyka korkiem szklanym i wstrząsa tak mocno, aby ciecz obmyła całkowicie ścianki gąsiorka. Trzymając naczynie za dno lub w połowie wysokości, wylewa się spirytus z gąsiorka i opłókuje jednocześnie szlifowaną część korka, podstawiając go pod strumień wylewanej cieczy. Korek gąsiorka należy zawsze trzymać za główkę i kłaść na czystem miejscu szlifowaną częścią do góry. Kwas siarkowy do mycia gąsiorków może być używany kilkakrotnie— o ile gąsiorki przed dodawaniem kwasu były suche.

4. Jeżeli pobiera się próbkę przez kran, należy spuścić przynajmniej 1 litr rektyfikatu w celu przemycia kranu.

5. Próbki z beczek, cystern i ewentualnie ze zbiorników należy pobierać zapomocą specjalnych naczyń, przechowywanych w czystych zamkniętych pudełkach. Łańcuszek, na którym wpuszcza się naczynie do spirytusu, powinien być okręcany na czystym wałku drewnianym. Pierwszą porcję zaczerpniętego rektyfikatu należy wylać, a dopiero drugą wlać do gąsiorka.

6. Jeżeli transportowany rektyfikat znajduje się w beczkach, należy z każdej beczki pobrać próbkę w ilości proporcjonalnej do zawartości beczki.

7. Przy pobieraniu kilku próbek z różnych zbiorników lub cystern należy uważać, aby właściwą etykietę nakleić na odpowiedni gąsiorek.

8. Spirytus, użyty do przemycia gąsiorków i naczyń do pobierania próbek, winien być zlewany do specjalnego wiadra i kierowany do skażalni albo do przerektyfikowania.

9. Po napełnieniu należy zamknąć gąsiorek korkiem szklanym, zaopatrzonym w ten sam numer, co i gąsiorek, przekręcić korek naciskając nań zgóry, następnie nakryć kwadracikiem mokrego papieru pergaminowego, brzegi papieru obciągnąć ku dołowi i okręcić je palcami poniżej kołnierza dokoła szyjki gąsiorka, tworząc rodzaj kapsla. Papier pergaminowy przykrywa się kawałkiem wilgotnego płótna, przez które przeszyty jest sznurek. Brzegi płótna zagina się ku do-

łowi i owiązuje kilka razy sznurkiem, końce którego zabezpiecza się plombą.

10. Gąsiorek z próbką rektyfikatu przesyła się do Laboratorjum w specjalnej skrzynce. Gąsiorek należy uszczelnić w skrzynce papierem karbowanym, wieczko skrzynki przymocować sznurkiem do uszek, na końce sznurków nałożyć plomby. Skrzynkę należy owiązać na krzyż w podłużnym kierunku, końce sznurka zabezpieczyć plombą.

11. Zamówienia na gąsiorki, etykiety i skrzynki należy kierować do tego Laboratorjum D. P. M. S., do którego nadsyłane są próbki rektyfikatu.

Dyrektor:
(—) *J. Kuroczycki.*

OKÓLNIK ZEWNĘTRZNY Nr. 1/IV. B.

w sprawie sprzedaży spirytusu i wypłacania detalistom bonifikat transportowych.

Do wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy), Urzędów Akcyz i Monopolów Państwowych, Wytwórni i Hurtowni oraz Hurtowni Komisowych.

W celu równomiernego i dostatecznego zaopatrywania ludności w butelkowany spirytus skażony oraz w celu zainteresowania koncesjonarjuszy, Dyrekcja P. M. S. zarządza co następuje:

1) od dnia 1 stycznia 1929 r. sprzedaż butelkowanego spirytusu skażonego dokonywać się będzie przez wytwórnie, hurtownie państwowe, hurtownie komisowe oraz hurtownie prywatne, z któremi Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego zawarła względnie zawrze umowy na sprzedaż wyrobów monopolowych;

2) anuluje się okólnik zewnętrzny Nr. 46/IV. z dn. 10 listopada 1927 roku w sprawie niewypłacania bonifikat transportowych za pobrany przez detalistów spirytus skażony;

3) uprawnionym do detalicznej sprzedaży butelkowanego spirytusu skażonego, zamieszkałym we wszystkich miejscowościach, państwowe wytwórnie wódek, hurtownie państwowe i komisowe oraz wzmiankowane wyżej hurtownie prywatne wypłacać będą bonifikatę za transport, niezależnie od odległości:

za 1 but, 1 ltr. — 2 grosze,
za 1 but. ½ ltr. — 1 grosz,

względnie dostarczać będą własnemi środkami przewozowemi loco skład detalisty. Wyjątek stanowi Państwowa Wytwórnia Nr. 1 w Warszawie i wszystkie państwowe hurtownie w Warszawie, które wypłacać będą odbiorcom uprawnionym do zakupu i detalicznej sprzedaży spirytusu skażonego bonifikatę transportową do ich zakładów w obrębie Warszawy niezależnie od odległości:

za 1 but. 1 ltr. — 3 grosze,
za 1 but. ½ ltr. — 2 grosze.

Wyszczególnione bonifikaty transportowe należy potrącać odbiorcom przy wystawianiu rachunków.

4) tytułem zwrotu kosztów, poniesionych na wypłaty bonifikat transportowych, Dyrekcja P. M. S. do zasadniczego wynagrodzenia wynoszącego 10 groszy od każdej sprzedanej butelki 1 ltr. spirytusu skażonego i 5 groszy od każdej butelki ½ ltr. przyznaje wszystkim hurtowniom komisowym i prywatnym, posiadającym umowy z Dyrekcją P. M. S. na sprzedaż wyrobów monopolowych, wyłączając hurtownie prywatne uprawnione do sprzedaży tylko spirytusu skażonego, dodatkowe wynagrodzenie w wysokości:

2 gr. od butelki 1 litrowej,
1 gr. od butelki ½ litrowej.

Przy wydawaniu spirytusu skażonego hurtowniom komisowym, państwowe wytwórnie wódek obciążać będą rachunki tych hurtowni należnością według cen hurtowych, podanych w p. a) i b) § 6 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 marca 1928 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 41, poz. 401) t. j.:

za spirytus skażony mocy 92°:
za 1 but. 1 ltr. zł. 1,66,
za 1 but. ½ ltr. zł. 0,87;
za spirytus skażony mocy 95°:
za 1 but. 1 ltr. zł. 1,69,
za 1 but. ½ ltr. zł. 0,89.

Obrachunki z hurtowniami komisowemi będą robione raz na miesiąc i należne im wynagrodzenie za sprzedaż spirytusu skażonego wraz z bonifikatą transportową, t. j. w łącznej wysokości 12 groszy, względnie 6 groszy od butelki, państwowe wytwórnie wódek obowiązane są wypłacać razem z prowizją za sprzedaż innych wyrobów monopolowych.

W wypadkach, gdy hurtownie komisowe, lub hurtownie prywatne posiadające z D. P. M. S. umowy na sprzedaż wyrobów monopolowych z prawem sprzedaży spirytusu skażonego, pobierają spirytus skażony za gotówkę, należne im wynagrodzenie w wysokości 12 groszy i 6 groszy od butelki P. W. W. będą potrącać każdorazowo przy wystawianiu rachunku.

Hurtownie prywatne, uprawnione do sprzedaży tylko butelkowego spirytusu skażonego, pobierają go za gotówkę z państwowych wytwórni lub państwowych hurtowni na własny koszt i ryzyko i dodatkowego wynagrodzenia na bonifikaty drogowe nie otrzymują. Tytułem zaś wynagrodzenia za sprzedaż otrzymywać będą 10 groszy od każdej butelki 1 litrowej i 5 groszy od butelki ½ litrowej, potrącane każdorazowo przy wystawianiu rachunków.

Warszawa, dnia 16 stycznia 1929 r.

Dyrektor:
(—) J. Kuroczycki

OKÓLNIK ZEWNĘTRZNY Nr. 2/III

w sprawie zaświadczeń Urzędów Kontroli Skarbowej o wysokości odpędu spirytusu w poszczególnych gorzelniach.

Do wszystkich Izb Skarbowych i Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Wypłacając należności przedsiębiorcom gorzelni za wyprodukowany przez nich spirytus,

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego, w olbrzymiej większości wypadków, czyni to na podstawie zaświadczeń o produkcji gorzelni, wydawanych wytwórcom spirytusu przez Urzędy i Inspektoraty Kontroli Skarbowej.

Jednak te tak ważne dla Dyrekcji dokumenty nadchodzą z rozmaitemi brakami.

Brakuje więc często odcisku pieczęci urzędowej, przyczem wydające zaświadczenia Urzędy tłumacza niekiedy ten brak nieposiadaniem pieczęci. Nadchodzi też wiele zaświadczeń nieczytelnych, wypełnionych połowicznie, lub nawet błędnie.

We wszystkich tych wypadkach Dyrekcja zmuszona jest odsyłać zaświadczenia do uzupełnienia lub wyjaśnienia, co powoduje stratę czasu i budzi słuszne niezadowolenie wytwórców z powodu opóźnienia wypłat.

Wobec powyższego Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego prosi Izby Skarbowe o zarządzenie w drodze przyspieszonej, aby podwładne Im organy w zrozumieniu doniosłości sprawy nadawały należytą wagę sporządzanym przez się zaświadczeniom o produkcji spirytusu w gorzelniach.

Warszawa, dnia 22 stycznia 1929 r.

Dyrektor:
(—) *J. Kuroczycki.*

OKÓLNIK ZEWNĘTRZNY Nr. 4/VIII

w sprawie prawidłowego wypełniania tekstu etykiet na gąsiorki z próbami rektyfikatu.

Do wszystkich Rektyfikacyj samoistnych (państwowych i prywatnych), gorzelni z oddziałami rektyfikacyjnemi i Państwowych Wytwórni Wódek, wszystkim Izbom Skarbowym Wydział IV, Wydziałowi Skarbowemu przy woj. Śląskiem w Katowicach, oraz Urzędom Skarbowym Akcyz i Monopolów Państwowych.

Celem usprawnienia pracy w Laboratorjach Chemicznych D. P. M. S., jak również dla ułatwienia ewidencji nadsyłanych próbek rektyfikatów, Dyrekcja P. M. S. zarządza niniejszem zmianę dotychczasowego dowolnego sposobu wypełniania tekstu etykiet na gąsiorkach z próbami.

Sposób wypełniania tekstu nowej etykiety podany jest w załączonej instrukcji.

Dla orjentacji załącza się 3 wzorowo wypełnione egzemplarze etykiet.

Dyrekcja P. M. S. zarządza, aby wszelkie próby rektyfikatów nadsyłane **od dnia 1 lutego r. b. począwszy,** zaopatrzone były w nowe etykiety.

Jednocześnie Dyrekcja P. M. S. przesyła pewien zapas etykiet celem zużytkowania ich przy pierwszych wysyłkach prób, natomiast dalsze zapotrzebowanie na etykiety kierować należy do Okręgowych Laboratorjów Chemicznych D. P. M. S.

Warszawa, dn. 29 stycznia 1929 roku.

Dyrektor:
(—) *J. Kuroczycki.*

Załączniki:

1) Instrukcja.
2) 3 wypełnione blankiety.
3) 30 pustych blankietów dla rektyfikacji samoistnych i P. W. W.
4) 10 pustych blankietów dla gorzelni z oddziałami rektyfikacyjnemi.

Załącznik do Okólnika Zewnętrznego Nr. 4/VIII z dnia 29 stycznia 1929 r.

INSTRUKCJA

w sprawie wypełniania tekstu etykiet na gąsiorki z próbkami rektyfikatów.

1. Etykieta składa się z trzech części oznaczonych literami A — B — C.

2. Części etykiety, oznaczone literami A—B, wypełnia wysyłający.

3. Część etykiety, oznaczoną literą C, wypełnia Laboratorjum.

4. Sposób wypełniania tekstu etykiety:

a) stempel firmy winien zawierać: nazwę firmy, miejscowość oraz województwo;
b) w rubrykach: „Próbka rektyfikatu" należy wyszczególnić rodzaj rektyfikatu, a więc: pierwszego gatunku, podwójnie oczyszczonego, luksusowego, pośledniego gatunku, spirytusu bezwodnego;
c) w rubrykach: „Nr. . . . ", wpisać kolejny numer próbki rektyfikatu, począwszy od Nr. 1, liczącego od dnia 1.II. 1929 r.;
d) w rubryce: „Pochodzenie rektyfikatu", rektyfikacje samoistne i gorzelnie z oddziałami rektyfikacyjnemi wpisują: „z własnej produkcji". Państwowe Wytwórnie Wódek wymieniają tę rektyfikację, która nadesłała dany transport;
e) w rubryce: „Wysyła się do . . ." rektyfikacje samoistne i gorzelnie z oddziałami rektyfikacyjnemi wymieniają tę Państwową Wytwórnię Wódek, do której dany transport wysyłają. Państwowe Wytwórnie Wódek tej rubryki nie wypełniają;
f) w rubryce: „Próbę na czystość" należy podać wyniki tej próby, o ile rektyfikat był badany kwasem siarkowym.

5. Po wypełnieniu tekstu etykiety odcinek A zostaje oddzielony i starannie naklejony na gąsiorek z odpowiednią próbką rektyfikatu, część zaś B — C kładzie się razem z gąsiorkiem do skrzynki i przesyła do Laboratorium. Żadnych innych pism, dotyczących nadsyłanych próbek rektyfikatów, przesyłać nie należy.

6. Próbka rektyfikatu, nadesłana do Laboratorium i zaopatrzona w etykietę niewłaściwie wypełnioną, nie będzie badana.

Kierownik Laboratorjum:
(—) *Inż. M. Struszyński.*

I. Wzór na miesięczne rozliczenie.

A.

Próbka rektyfikatu Pasteryzowanego
Nr. 2 pobrana dnia 15.XII. 1928 r.

Rektyfikacja Konińska
Konin
wojew. Łódzkie
Stempel firmy. Nazwa firmy i miejscowość

B.

Próbka rektyfikatu Pasteryzowanego
Nr. 2 pobrana dn. 15.12 1928 r.

Rektyfikacja Konińska
Konin
wojew. Łódzkie
Stempel firmy. Nazwa firmy i miejscowość

Zabezpieczona plombą K. S. Nr. „1236"

Pochodzenie rektyfikatu z własnej produkcji

Wysyła się do ....

Na zlecenie D. P. M. S. z dn. .... L. ....

Ilość rektyfikatu w zbiorniku w 1.100°—22.150

Nr. zbiornika 5
Nr. cysterny kolejowej
Moc rektyfikatu 96,5
Próbę na czystość wytrzymuje

Podpisy: Urzędnik K. S. i przedstawiciel firmy.

C.

LABORATORJUM CHEMICZNE P. M. S.

dn. .... 19 r. Moc .... Próbę na czystość ....

Nr. próbki .... Aldehydy .... Fuzle ....

Przyjęto dn. .... Zbadano dn. .... Próba Langa .... minut.

Orzeczenie ....

KIEROWNIK LABORATORJUM:

Wzór z nadesłanego transportu.

A.

Próbka rektyfikatu I gatunku
Nr. 1 pobrana dn. 12.I. 1929 r.

P. W. W. Nr. 1, Warszawa
Stempel firmy. Nazwa firmy i miejscowość

B.

Próbka rektyfikatu I gatunku
Nr. 1 pobrana dn. 12.I. 1929 r.

P. W. W. Nr. 1, Warszawa
Stempel firmy. Nazwa firmy i miejscowość

Zabezpieczona plombą K. S. Nr. „1621"

Pochodzenie rektyfikatu z „Akwawit" Poznań

Wysyła się do ....

Na zlecenie D. P. M. S. z dn. 15.XII. 28 r. L. 512

Ilość rektyfikatu w zbiorniku w 1.000° 33120

Nr. zbiornika ....

Nr. cysterny kolejowej 554012

Moc rektyfikatu 96,2

Próbę na czystość wytrzymuje

Podpisy: Urzędnik K. S. i przedstawiciel firmy.

C.

.... LABORATORJUM CHEMICZNE P. M. S.

dn. .... 19 r.

Nr. próbki

Przyjęto dn. Zbadano dn. ....

Moc .... Próbę na czystość ....

Aldehydy .... Fuzle ....

Próba Langa .... minut.

Orzeczenie ....

KIEROWNIK LABORATORJUM:

Wzór z wysłanego transportu.

A.

Próbka rektyfikatu I gatunku
Nr. 8 pobrana dn. 12.I. 1929 r.

Rektyfikacja „Cieleśnica"
wojew. Lubelskie
Stempel firmy. Nazwa firmy i miejscowość

Nr. 8.

B.

Próbka rektyfikatu I gatunku
Nr. 8 pobrana dn. 12.I. 1929 r.

Zabezpieczona plombą K. S. Nr. 1929 r.

Pochodzenie rektyfikatu z własnej produkcji

Wysyła się do P. W. W. Nr. 2 w Kowlu

Na zlecenie D. P. M. S. z dn. 16.XII. 28 r. L. 4256

Ilość rektyfikatu w zbiorniku w 1.100⁰ 33120

Rektyfikacja „Cieleśnica"
wojew. Lubelskie
Stempel firmy. Nazwa firmy i miejscowość

Nr. zbiornika 5

Nr. cysterny kolejowej 554016

Moc rektyfikatu 96,3

Próbę na czystość wytrzymuje

Podpisy: Urzędnik K. S. i przedstawiciel firmy.

Pozycja 95.

C.

LABORATORJUM CHEMICZNE P. M. S.

dn. .... 19 r. Moc .... Próbę na czystość

Nr. próbki .... Aldehydy .... Fuzle

Przyjęto dn. Zbadano dn. Próba Langa .... minut.

Orzeczenie ....

KIEROWNIK LABORATORJUM:

OKÓLNIK ZEWNĘTRZNY Nr. 3/II.

w sprawie zaliczek na opłatę prób wyrobów ze spirytusu pobieranych w celach kontroli.

Do Izb Skarbowych — Wydział IV, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego, Wydział Skarbowy oraz Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

W wykonaniu rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z dn. 5 grudnia r. ub. L. D. VI. 10318/2/28, Dyrekcja P. M. S. komunikuje, że jednocześnie zarządza się wypłatę: Urzędom Skarbowym Akcyz i Monopolów Państwowych, do dyspozycji Naczelników tych urzędów, na prowincji, po 200 zł., a w Warszawie — pierwszemu 600 zł., a drugiemu — 400 zł. tytułem zaliczki do wyrachowania się na opłatę prób wyrobów ze spirytusu, pobieranych w celach kontroli.

Na przychód i rozchód tych zaliczek należy prowadzić księgę, w której po stronie prawej należy zapisywać wszystkie wydatki, a po stronie lewej przychody, składające się z sum, otrzymywanych z Dyrekcji P. M. S. oraz z sum, wpłacanych przez fabrykantów w wypadku uzasadnionego pobrania prób.

Dwa razy do roku, a mianowicie: w dn. 1 kwietnia i 1 października, a przy ewentualnej niedostateczności otrzymanej zaliczki i częściej, należy przedstawiać Dyrekcji P. M. S., Wydział VII, odpisy wspomnianej księgi wraz z usprawiedliwiającemi przychód i rozchód dokumentami. Odpisy należy wysyłać z takiem obliczeniem, aby mogły być otrzymane przez Wydział VII D. P. M. S. najdalej dn. 15 kwietnia wzgl. października.

Dyrekcja P. M. S. zaznacza, że z udzielonych zaliczek mają być opłacane tylko próby wyrobów wódczanych, pobierane w miejscach sprzedaży oraz próby półfabrykatów, pobierane w myśl ust. 2 § 459 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 7 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 556), zaś próby pobierane w myśl ust. 8 § 450 wspomnianego rozporządzenia Ministra Skarbu nie podlegają żadnej opłacie.

Warszawa, dnia 31 stycznia 1929 r.

Dyrektor:
(—) *J. Kuroczycki.*

Przepisy celne.

96.

OBWIESZCZENIE

Ministra Skarbu oraz Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 25 lutego 1929 r.

o związkach eksportowych uprawnionych do wydawania zaświadczeń, w myśl § 2 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 12 listopada 1928 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie wyrobów szklanych.

W wykonaniu § 4 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dn. 12 listopada 1928 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie wyrobów szklanych (Dz. U. R. P. Nr. 103 poz. 920), podaje się do wiadomości, że do wydawania zaświadczeń, zgodnie z postanowieniami § 2 wzmiankowanego rozporządzenia, zostaje upoważniona „Sekcja Eksportowa przy Związku Hut Szklanych w Polsce", w Warszawie.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Monitor Polski Nr. 55 z dnia 7 marca 1929 r. poz. 107).

Sprawy walutowe.

97.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 lutego 1929 r.

o wycofaniu z obiegu biletów zdawkowych wartości pięciu złotych.

Na podstawie art. 19 i 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) zarządzam co następuje:

§ 1. Bilety zdawkowe wartości pięciu złotych z datą 1 maja 1925 r. tracą moc prawnego środka płatniczego z dniem 30 czerwca 1929 r.

Poczynając od dnia 1 lipca 1929 r. do dnia 30 czerwca 1931 r. bilety powyższe będą wymieniane na monety oraz na bilety Banku Polskiego w Centralnej Kasie Państwowej, kasach skarbowych oraz Oddziałach Banku Polskiego. Po dniu 30 czerwca 1931 r. obowiązek wymiany tych biletów ustaje.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U. R. P. Nr. 12 z dnia 6 marca 1929 r. poz. 101).

98.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 lutego 1929 r.

o ustaleniu wzoru monety niklowej wartości 1 złotego.

Na podstawie art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) zarządzam co następuje:

§ 1. Monetę niklową wartości jednego złotego ,o której mowa w art. 2 i 5 powołanego na wstępie rozporządzenia, ustala się według wzoru, którego wizerunki w graficznej reprodukcji podane są jako załączniki do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U. R. P. z dnia 6 marca 1929 r. Nr. 12, poz. 102).

Załącznik do rozp. Min. Skarbu
z dnia 19 lutego 1929 r. (poz. 102).



Przepisy o państwowej służbie cywilnej.

99.

RUCH SŁUŻBOWY

w Ministerstwie Skarbu.

M i a n o w a n i:

Sędzia Pokoju Zapasowy w Równem **Zdzisław Dziewanowski** — Radcą Ministerjalnym w Ministerstwie Skarbu w VI st. sł. od 28.9. 1928 r.

Referendarz w VII st. sł. w Dyrekcji Kolei Państwowych w Warszawie **Inż. Jan Komarnicki**— Referendarzem w Ministerstwie Skarbu w VII st. sł. od 17.9. 1928 r.

Referendarz Głównego Urzędu Statystycznego **Kazimierz Sokołowski** — Referendarzem w Ministerstwie Skarbu w VII st. sł. od 25.9. 1928 r.

Dr. Henryk Brojdy — prow. Referendarzem w VIII st. sł. od 3.9. 1928 r.

Walczewska Helena — prow. sekretarzem w X st. sł. od 1.9. 1928 r.

Gachowa Adela — kancelistą w XI st. sł. od 1.9. 1928 r.

Pilarski Aleksander — prow. kancelistą w XI st. sł. od 24.9. 1928 r.

Pogorzelski Eugenjusz — prow. urzędnikiem w IX st. sł. od 26.9. 1928 r.

Z w o l n i o n y:

Rejestrator w X st. sł. **Ostrowski Kazimierz** z dn. 30.9. 1928 r. na własną prośbę.

100.

OKÓLNIK L. D. I. 1230 1/29

Interpretacja art. 71 ustawy o państwowej służbie cywilnej i art. 61 ustawy o postępowaniu dyscyplinarnem.

Do wszystkich Departamentów Ministerstwa Skarbu, Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń, Komendy Straży Granicznej, Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, Generalnej Dyrekcji Loterji Państwowej. Mennicy Państwowej, Państwowych Zakładów Graficznych, wszystkich Izb Skarbowych i Dyrekcyj Ceł oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec nasuwających się wątpliwości przy stosowaniu art. 71 ustawy o państwowej służbie cywilnej i art. 61 ustawy o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem (Dz. U. R. P. Nr. 21 poz. 164 i 165) w wypadkach, gdy orzeczona kara została darowana w drodze aktu łaski Prezydenta Rzeczypospolitej lub amnestji, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Wydalenie urzędnika ze służby w trybie art. 71 ustawy o państwowej służbie cywilnej, z powodu skazania go wyrokiem karno-sądowym pozostaje w mocy, pomimo późniejszego darowania w drodze aktu łaski Prezydenta Rzeczypospolitej orzeczonej przez sąd kary, wraz ze skutkami skazania. Akt bowiem łaski Prezydenta Rzeczypospoiltej mieć może tylko skutki na przyszłość w tym znaczeniu, iż przywraca skazanemu jedynie utraconą w związku z wyrokiem zdolność prawną w tej lub innej dziedzinie, natomiast nie niweczy tych aktów prawnych, które w międzyczasie zostały zdziałane. Wynika stąd, iż zwolnienie urzędnika, dokonane stosownie do art. 71 ustawy o państwowej służbie cywilnej przed ułaskawieniem pozostaje w mocy, że natomiast ułaskawiony odzyskuje na przyszłość możność ubiegania się o przyjęcie go do służby państwowej, przyczem w razie zgłoszenia prośby w tym kierunku winien być traktowany, jak każdy nowo ubiegający się kandydat.

2) Urzędnik zawieszony w służbie z ograniczeniem poborów służbowych i skazany następnie na karę dyscyplinarną nagany traci w myśl art. 61 ust. 2 prawo do zwrotu wstrzymanej części uposażenia nawet w wypadku, gdy kara nagany została orzeczona przed dniem 3 maja 1928 r.

Jakkowiek bowiem ustawa z dnia 22 lipca 1928 r. o amnestji (Dz. U. Nr. 70 p. 641) obejmuje karę nagany, wymierzoną w trybie dyscyplinarnym (art. 9 ustęp ostatni) to jednak art. 13 tejże ustawy wyraźnie wyłącza z pod działania amnestji te kary dodatkowe i ustawowe skutki skazania, które polegają na utracie należności o charakterze publiczno-prawnym, przypadających od Skarbu Państwa i od samorządów. Gdy zaś w omawianym wypadku utrata uposażenia, wstrzymanego w toku postępowania dyscyplinarnego jest

ustawowym skutkiem wymierzenia kary dyscyplinarnej, dojść należy do wniosku, że niema podstaw do zwrotu zatrzymanej części uposażenia służbowego.

Warszawa, dnia 9 marca 1929 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Starzyński*.

Wiadomości nieurzędowe.

Pożegnanie ustępującego Ministra P. Gabryela Czechowicza.

W dniu dzisiejszym o godz. 11-ej odbyło się w Ministerstwie Skarbu pożegnanie utępującego Ministra, p. Gabryela Czechowicza.

W imieniu licznie zebranych wyższych urzędników Ministerstwa i podległych instytucyj i urzędów przemówił Kierownik Ministerstwa, Podekretarz Stanu p. Grodyński, dając w gorących słowach wyraz serdecznym uczuciom, jakie łączyły urzędników skarbowych z ustępującym Ministrem, oraz żalowi z powodu ustąpienia Szefa, który, wymagając wiele, najwięcej wymagał od siebie.

P. Wice-Minister Grodyński podkreślił wielkie zasługi w dziedzinie gospodarki finansowo-skarbowej Polski, utępującego Ministra, którego nazwisko związane jest ze stabilizacją waluty i równowagą budżetu polskiego; ponadto stwierdził p. Wice-Minister Grodyński, że urzędnicy skarbowi czują się związani nicią gorącej i pełnej unania sympatji do osoby ustępującego ich Kierownika, który miał zawsze pełne zrozumienie dla ich potrzeb.

W zakończeniu p. Wice-Minister Grodyński życzył imieniem zebranych p. Ministrowi Czechowiczowi pełnego powodzenia w dalszych jego pracach i poczynaniach.

W odpowiedzi abrał głos p. Minister Czechowicz i podziękował p. Wice-Ministrowi Grodyńskiemu za wypowiedziane słowa i wszystkim swym współpracownikom za współpracę.

Podkreślając ciężkie położenie w Polsce każdego urzędnika skarbowego od sekwestratora do Ministra Skarbu włącznie, których praca ofiarna i dla Państwa niezbędna nie znajduje właściwego, poza nieznacznem gronem światłych ludzi, zrozumienia w szerszych kołach społeczeństwa, p. Minister Czechowicz wezwał wszystkich urzędników skarbowych do dalszej wytężonej pracy dla dobra państwa, szukania uznania za nią we własnem sumieniu i w poczuciu dobrze wypełnionego obowiązku, oraz niepoddawania się napotykanym trudnościom, wynikającym bądź z niewyrobionej jeszcze należycie w społeczeństwie oceny pracy urzędnika skarbowego bądź z trudnych warunków materjalnych, w jakich się urzędnicy skarbowi znadują.

Dnia 9.III. 1929 r.

Wzrost wkładów oszczędnościowych w P. K. O. w lutym 1929 r.

Ogólna suma oszczędności, powierzonych P. K. O. wzrosła w ciągu lutego b. r. o 4 miljony zł. do pokaźnej kwoty 130 miljonów zł. Dzienny przyrost wynosił w lutym b. r. przeciętnie 143 tysiące zł., gdy w styczniu b. r. tylko 129 tysięcy zł. Cyfry te wskazują na silną tendencję rozwojową kapitalizacji w P. K. O. Jednocześnie liczba uczestników ruchu oszczędnościowego w P. K. O., która w dniu 31.I.29 wynosiła ogółem 308 tysięcy, osiągnęła w dniu 28.II.29 cyfrę 319 tysięcy, wzrosła więc w ciągu lutego o 11 tysięcy, gdy w ciągu stycznia r. b. tylko o 10.000. Wzrost liczby uczestników ruchu oszczędnosciowego w P. K. O. w lutym r. b. był więc większy o 10 procent od wzrostu w styczniu r. b., pomimo, iż luty liczył tylko 28 dni.

Drukarnia Państwowa, Miodowa 22. Nr. 45722. 21.III. 1929 r. 8000.